



Wouter Marie Adriaan Kalkman is geboren op 10 juni 1888 in Bolnes in een onderwijzersgezin. Hij studeert theologie aan de Rijksuniversiteit in Utrecht. Zijn loopbaan als predikant begint in 1915 in Harmelen als zg. kandidaat. Daarna volgen beroepen naar Nieuwerkerk aan den IJssel, Werkendam, Katwijk aan Zee, Den Haag en Amsterdam. Hij trouwt met Jacoba Elisabeth van Driel en ze krijgen 7 kinderen. Het gezin Kalkman was een Scoutinggezin. Alle kinderen waren lid.

Toen hij dominee was in Katwijk vroegen in 1930 twee jongens uit Leiden hem te helpen met de oprichting van een Scoutinggroep in Katwijk. Hij veroorzaakte opschudding in het conservatieve Katwijk aan Zee toen hij daar als predikant als padvinder (met korte broek) in de openbaarheid trad. Kalkman was in 1930 de opvolger van dominee C. Ferguson als voorzitter van de landelijke CJMV-padvinderij. Als de CJMV-padvinderij in 1935 overgaat in de Nederlandsche Christelijke Vereeniging van Padvinders (NCVP) blijft hij voorzitter. In dat jaar werd hij dominee in Den Haag. Op de 5e Wereld Jamboree van 1937 in Vogelenzang was hij verantwoordelijk voor de protestantse erediensten en overige godsdienstoefeningen. Hij werd onderscheiden als officier in de Orde van Oranje Nassau.



Van augustus 1939 tot 1 juni 1940 was hij als reserve-velddprediker gemobiliseerd en werkte in Druten en omgeving bij het 24^e regiment Infanterie, in Bilthoven bij de staf van het IVe legerkorps en in Hilversum bij het Autobataljon.

Op 2 april 1941 wordt Scouting door de bezetter verboden. Door heel Nederland werden veel commissarissen van Scouting direct na het verbod gevangen gezet en verhoord. Onder hen was ook Kalkman. Zijn zoon Jan Wouter Herman (1916) is tijdens de oorlog betrokken bij het illegale blad *Het Nieuws van dezen dag*.

Op 23 april 1954 wordt de Zilveren Vlaamse Gaai in een besloten bijeenkomst op het Muiderslot uitgereikt aan dr. Thorwald Egidius, Ds. W.M.A. Kalkman, A.E. Oosterlee, Johannes Jurrien Buitendijk, Titus Leeser en H.M. Roozendaal.

Hij is overleden op 3 augustus 1969 in Renkum. In Den Haag werd een Scoutinggroep naar hem vernoemd.

Meer informatie

[Registratie Wouter Maria Adriaan Kalkman & Jacoba Elisabeth van Driel & Jan Wouter](#)

[Herman Kalkman & Johanna Jacoba Elisabeth Kalkman & Augusta Margaretha Kalkman &](#)

[Wouter Adriaan Kalkman & Pieter Arie Kalkman & Wouter Marie Adriaan Kalkman &](#)

[Emmanuel Hubertus Kalkman op 10 juni 1888 te Ridderkerk » Open Archieven](#)

[Historie algemeen \(historievankatwijk.nl\)](#)

[Schoonhovensche Courant | 28 juni 1940 | pagina 5 - Kranten Streekarchief Midden-Holland](#)

[\(samh.nl\)](#)

[Weest Paraat 1951](#)

[Wouter Kalkman - Scoutpedia.nl \(scoutwiki.org\)](#)

[Studiezaal Nijmegen - De Gelderlander 6/12/1937](#)

[De verkenner; off. orgaan voor de Padv. Beweging in Nederland, jrg 21, 1935, no. 9, 1935 »](#)

[1935-09 - Pag. 3 | Delpher](#)

[Nieuws van dezen dag » 23 mei 1945 - Pag. 1 | Delpher](#)

[Leidsch dagblad » 25 jun 1940 - Art. 141 | Delpher](#)

Afscheid

Ds W. M. A. Kalkman

De eerste kennismaking van Ds Kalkman met de Padvinderij was die met de secretaris der C.J.M.V.-Padvinders, de heer Questroo in Leiden.

Er kwam een tweetal jongens uit Katwijk bij hem, die hem vertelden, dat zij aldaar een padvindersgroep hadden opgericht en zich nu wilden aansluiten. Er bleek nog geen leider voor deze groep te zijn en om hierin te voorzien, moest er maar eens worden gepraat met de plaatselijke predikant, die het meest voor jeugdwerk voelde. En dat was Ds Kalkman. Hij zorgde met zijn bekende voortvarendheid voor een leider, zodat het leed voor deze nieuwe groep gauw geleden was.

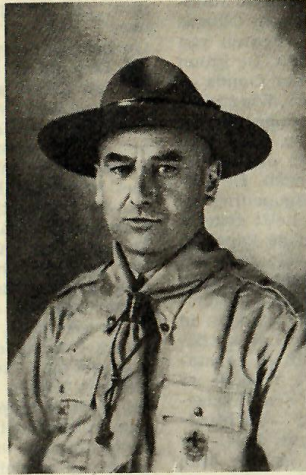
Kort daarna ging de toenmalige voorzitter van de C.J.M.V.-Padvinders, Ds Ferguson, heen en men stond voor de noodzaak een nieuwe voorzitter te zoeken.

Bij voorkeur moest dit een predikant zijn. Direct dacht men aan Ds Kalkman. Zo brachten de secretaris en penningmeester, de heren Questroo en Buitendijk, hem op een avond een bezoek in Katwijk en polsten hem voorzichtig. Gelukkig stond Ds Kalkman hier niet afwijzend tegenover, maar toch wilde hij het verzoek nog even in beraad houden.

Zijn beslissing bleef niet lang uit en Ds Kalkman bleek bereid het voorzitterschap te aanvaarden en tevens Hoofdkwartiers-commissaris voor de C.J.M.V.-Padvinders in de N.P.V. te worden.

Op een weekend, gehouden in de Ernst Sillemhoeve, verscheen een echt-

te dominee in geklede jas en werd als voorzitter benoemd. Een week daarna, op 1 Juli 1930, werd hij, eveneens in de Sillemhoeve door Hoofdverkenner Rambonnet als H.K.C. geïnstalleerd. De geklede jas had inmiddels het veld geruimd voor het padvindersuniform. Wie zich nog herinnert, wat het in die tijd voor een predikant betekende om een P.V.-uniform aan te trekken, begrijpt, welk een ommekeer dit teweegbracht.



Al gauw volgde hij de Gilwellcursus in Ommen, want als je padvinder wilt zijn, moet je het goed zijn, was zijn devies. In 1932 kwam het Nationale kamp in Wassenaar en 't was Ds Kalkman, die met de Godsdienstige verzorging werd belast en hiermede tevens zijn openbare entree in de Beweging en daarbuiten maakte. Onder zijn leiding

werd het werk onder de Prot. Christelijke Padvinders voortgezet en opgebouwd. De C.J.M.V.-Padvinders Vereniging werd omgezet in de N.C.V.P. De Ernst Sillemhoeve werd te klein en voortaan werden de weekends in Woudschoten gehouden.

De Jamboree 1937 was wederom een hoogtepunt, waar door hem veel en goed werk is verricht en waar bij de voorbereiding bleek, dat hij een man van karakter was. Bij de moeilijkheden tijdens de ziekte van de Hoofdverkenner toonde hij wat zijn Padvindersbelofte: „een padvinder is trouw”, betekent.

Door zijn krachtig, ja zeer krachtig

optreden, werd de eenheid in onze Beweging en de Jamboree gered.

Tijdens de oorlog ontkwam Ds Kalkman, evenmin als zijn collega's commissarissen, aan de cel.

Na de oorlog moesten enkele belangrijke besluiten worden genomen en onder zijn leiding kwam de beslissing tot stand om de N.C.V.P. op te heffen en de groepen geheel in de N.P.V. onder te brengen.

Veel heeft de N.P.V. aan Ds Kalkman te danken, vooral in de moeilijke ogenblikken. Ds Kalkman kon scherp zijn, ja zeer scherp, omdat hij de dingen scherp zag, maar al te vaak ook voorzag.

Hij was en is een broeder voor alle andere Padvinders in de ware zin des woords. Zijn huis stond altijd open en menigeen schoof temidden van zijn groot gezin bij de dis aan.

In de steeds terugkerende weekends, eerst in de „Sillem Hoeve” en later in „Woudschoten”, werd door hem iedere keer weer gewezen op het spoor van Jezus Christus, onze grote Padwijzer. Hij zag altijd heel erg ruim en ook de Padvinders Vereniging werd door hem als één geheel gezien en als die eenheid in gevaar kwam, dan was het Ds Kalkman, die alles op alles zette, om de eenheid te bewaren of te herstellen.

Met hem verliest de Vereniging een van zijn trouwste medewerkers en zijn benoeming tot Ere-Commissaris is dan ook een bekroning van zijn langdurige arbeid in de N.P.V., waardoor wij hem nog menigmaal als Padvinder op onze bijeenkomsten zullen mogen begroeten.

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.